

Arrest

nr. 218 279 van 14 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2018 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 25 juli 2018 werd een overnameverzoek gericht aan Duitsland. De Duitse autoriteiten verleenden hun instemming met dit verzoek op 31 juli 2018.

1.3. Op 10 augustus 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit betreft de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt

“[...] In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : [B.]

voornaam : [D.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : Kumanovo

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [B.], verder de betrokkene, die staatsburger van Macedonië verklaart te zijn, bood zich op 06.07.2018 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Op 09.07.2018 diende hij een verzoek voor internationale bescherming in waarbij hij een paspoort van Macedonië met nummer [...], afgegeven op 11.02.2015 en geldig tot 10.02.2025, voorlegde. Dactyloscopisch onderzoek in het kader van zijn verzoek leidde tot treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat de betrokkene op 09.05.2016 en 14.12.2016 internationale bescherming vroeg in Duitsland. De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek op 20.07.2018 gehoord. Hij stelde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote en 5 van zijn 8 kinderen dienden net als hij op 09.07.2018 ene verzoek voor internationale bescherming in. Een meerderjarige dochter van de betrokkene verblijft in België, een eveneens meerderjarige dochter verblijft in Bielefeld (Duitsland). Verder maakte hij nog melding van familie in Duitsland (tante). De betrokkene verklaarde dat hij in juli 2015 van Macedonië via onder meer Servië en Hongarije naar Duitsland reisde. In Duitsland vroeg hij internationale bescherming. De betrokkene stelde dat zijn verzoek in december 2017 het voorwerp was van een afwijzing. Hij verliet Duitsland eind juni 2018 en kwam naar België. De betrokkene stelde dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij een in België verblijvende dochter heeft. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Duitsland omdat hij in Duitsland een uitwijzingsbevel zal krijgen. Op 25.07.2018 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties, die op 31.07.2018 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit betekent dat de verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven vormen dan ook geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers voor internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening

343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers voor internationale bescherming mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers voor internationale bescherming in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). De betrokkene voerde tegen een overdracht aan Duitsland aan dat hij in Duitsland een uitwijzingsbevel zal ontvangen. Hieromtrent wijzen we er op dat de Duitse instanties instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...") een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". We wensen te benadrukken dat de gegrondheid van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming reeds door de Duitse instanties werden onderzocht en niet gegrond werden bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Duitsland ingediende verzoeken niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werden getoetst. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst. In het rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database -Country Report - Germany", laatste update op 03.04.2018, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublin-verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 35, "There have been no

reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Duitsland niet verlieten. Indieners van een navolgend verzoek hebben recht op opvang, maar in beperkte omvang ("reduced material conditions", pagina 59). Het AIDA-rapport meldt dat in dergelijke omstandigheden het recht op opvang en bijstand kan worden beperkt tot datgene dat absoluut noodzakelijk is. In de praktijk betekent dit dat financiële toelagen worden beperkt of stop worden gezet en uitsluitend materiële opvang wordt geboden ("The list of reduction grounds is exhaustive, so benefits cannot be reduced for other reasons. If one of the above grounds is met, authorities have full discretion to reduce benefits but "irredeemably necessary" benefits have to be granted in any case. Therefore reduction usually means that cash benefits are reduced or withdrawn, but persons concerned still have to be provided with accommodation, food and other basic necessities", pagina 61). Wat de bezetting van de opvangstructuren betreft meldt het AIDA-rapport dat de bezettingsgraad in de collectieve centra aanzienlijk verbeterde ("Occupancy rates have considerably improved in many regions throughout 2016 and 2017", pagina 70). Verzoekers hebben in Duitsland tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht op kosteloze rechtsbijstand. Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Duitsland kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die het afzien van een overdracht zou rechtvaardigen. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd (pagina 74). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. De betrokkene stelde een in België verblijvende meerderjarige dochter te hebben. Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 stipuleert dat welke lidstaat met toepassing van de in hoofdstuk III beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. De Duitse instanties namen verantwoordelijkheid op en behandelden het beschermingsverzoek van de betrokkene. Dit impliceert dat de criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat betreffende familie van Hoofdstuk III van Verordening 604/2013 in het geval van de betrokkene niet meer van toepassing zijn. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende dochter bestaat en dat de dochter van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende meerderjarige dochter. Tijdens het verhoor dd. 20.07.2018 stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en

onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren. We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Duitsland niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen. We merken in deze verder op dat de Duitse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse instanties. “

1.4. Op 10 augustus 2018 trof de verwerende partij eveneens beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekers echtgenote en meerderjarige zoon I.B. De beroepen die hiertegen werden ingediend werden verworpen bij arresten met nrs. 218 278 en 218 280 van 14 maart 2019.

1.5. Op 25 september 2018 werd verzoeker, samen met zijn echtgenote en hun meerderjarige zoon en overige kinderen, overgebracht naar Duitsland.

2. Over de ontvankelijkheid

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken 224 521, 224 530 (volgnr. 12) en 224 519 (volgnr. 13) worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter wijst erop dat de verzoekende partijen op 25 september 2018 werden overgedragen aan de Duitse autoriteiten en dat het belang bij hun beroepen blijkt te zijn teloorgegaan in de mate dat deze zijn gericht tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die zijn vervat in de bestreden akten, daar deze beslissingen werden uitgevoerd. De verzoekende partijen bevestigen uitdrukkelijk dat deze zienswijze correct is. (...).”

Her beroep is derhalve onontvankelijk voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

**“- SCHENDING VAN DE RECHTEN VAN VERDEDIGING
- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”**

Verzoeker betoogt als volgt:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker het grondgebied moet verlaten en dat hij moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd wordt in toepassing van artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het "Vreemdelingenbesluit")."

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te Voor eensluidend verklaard afschrift verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater."

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. Door de gemachtigde wordt evenwel niet aangegeven op basis van welke rechtsgrond verzoeker werkelijk een verwijderingsmaatregel krijgt opgelegd of op basis waarvan hij "een bevel om het grondgebied te verlaten" ontvangt, laat staan op basis van welke wettelijke voorwaarden.

Artikel 8 Vreemdelingenwet bepaalt tevens:

Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.

Het komt dan ook niet toe aan de verzoekende partij noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op eigenhandig de desbetreffende rechtsgrond van toepassing te verklaren.

Bovendien moeten de determinerende motieven in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de rechtsgrondslag van de verwijderingscomponent.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet."

3.2. Verzoeker heeft geen belang bij het eerste middel dat is gericht tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Het volstaat hiervoor te verwijzen naar punt 2.

Het eerste middel is onontvankelijk.

3.3. In een tweede middel werpt verzoeker op,

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 VAN HET HANDVEST GRONDRECHTEN EU
- SCHENDING VAN ARTIKEL 17, 18 EN 23 VAN VERORDENING 604/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013
- SCHENDING VAN ARTIKEL 40 EN 42 VAN HET RICHTLIJN 2013/32/EU VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT".

Verzoeker betoogt als volgt:

"1. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de verzoekende partij eerder een verzoek tot internationale bescherming indiende in Duitsland. Treffers in het kader van Eurodac toonden aan dat de verzoekende partij op 27.07.2016 en op 14.12.2016 om internationale bescherming vroegen in Duitsland. Hun vraag tot internationale bescherming werd evenwel geweigerd in Duitsland.

De verzoekende partij wenst een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Onder geen beding kan hij terugkeren naar Macedonië, het land waarvan zij de nationaliteit bezitten. De verzoekende partij vreest echter dat dit het geval zal zijn wanneer zij worden verwijderd naar Duitsland toe om aldaar hun verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

2. Door de gemachtigde wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat er evenwel geen redenen zijn om aan te nemen dat de verzoekende partij hun (volgend) verzoek tot internationale bescherming niet zou kunnen indienen in Duitsland ("De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst" en "als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen in Duitsland zal dit verzoek Voor eensluidend verklaard afschrift worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoek van personen, die Duitsland niet verlieten").

In de bestreden beslissing wordt deze stelling onderbouw door te verwijzen naar een rapport over asiel en internationale bescherming in Duitsland van het "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum information database" over Duitsland.

3. Door de gemachtigde wordt evenwel, in de bestreden beslissing, geen rekening gehouden me de Duitse wetgeving inzake een meervoudig verzoek tot internationale bescherming. De Duitse wetgeving voorziet namelijk in strenge voorwaarden alvorens een meervoudig verzoek tot internationale bescherming in overweging wordt genomen.

In het AIDA-rapport over Duitsland (stuk 4) wordt dit omschreven als volgt:

The law defines a subsequent application (Folgeantrag) as any claim which is submitted after a previous application has been withdrawn or has been finally rejected. In case of a subsequent application the BAMF conducts a preliminary examination on the admissibility of the application. The admissibility test is determined by the requirements for resumption of procedures as listed in the Administrative Procedure Act

Vrij vertaald:

De wet definieert een volgende aanvraag (Folgeantrag) als elk verzoek dat wordt ingediend nadat een eerdere aanvraag is ingetrokken of uiteindelijk is afgewezen. In het geval van een volgende aanvraag, voert de BAMF een eerste onderzoek uit naar de ontvankelijkheid van de aanvraag. De ontvankelijkheidstoets wordt bepaald door de voorwaarden voor hervatting van procedures zoals vermeld in de wet betreffende de administratieve procedure.

Er wordt aldus, alvorens het verzoek tot internationale bescherming als ontvankelijk kan worden beschouwd, een eerste onderzoek uitgevoerd naar de meervoudig aanvraag volgens de voorwaarden die gesteld zijn in de wet. Het zijn deze voorwaarden die bijzonder streng zijn en het bijzonder moeilijk maken om een volgend verzoek tot internationale bescherming werkelijk (inhoudelijk) te laten onderzoeken door de Duitse autoriteiten.

Het AIDA-rapport over Duitsland (stuk 4) duidt op volgende wettelijke voorwaarden:

According to this, a new asylum procedure is only initiated if: 1. The material or legal situation on which the decision was based has subsequently changed in favour of the applicant; 2. New evidence is produced which would have resulted in a more favourable decision for the applicant in the earlier procedure; or 3. There are grounds for resumption of proceedings, for example because of serious errors in the earlier procedure.

Vrij vertaald:

Volgens deze wordt een nieuwe asielprocedure alleen onderzocht als:

- 1. De materiële of juridische situatie waarop de beslissing is gebaseerd, is gewijzigd ten voordele van de aanvrager;*
- 2. Er wordt nieuw bewijsmateriaal voorgebracht dat zou hebben geleid tot een gunstiger besluit voor het aanvrager in de eerdere procedure; of*
- 3. Er zijn redenen voor hervatting van de procedure, bijvoorbeeld vanwege ernstige fouten in de eerdere procedure.*

Further requirements are that: 4. The applicant was unable, without grave fault on his or her part, to present the grounds for resumption in earlier proceedings, particular by means of legal remedy; and 5. The application must be made within 3 months after the applicant has learned of the grounds for resumption of proceedings.

Vrij vertaald:

Verdere vereisten zijn dat: 4. de aanvrager niet in staat was, zonder dat er sprake is van een grote fout vanwege de aanvrager, om de redenen voor hervatting in eerdere procedures voor te brengen, met name door middel van een rechtsmiddel; en 5. De aanvraag moet worden ingediend binnen drie maanden nadat de aanvrager kennis heeft gekregen van de redenen voor de hervatting van de procedure.

Verzoeker dient aldus binnen de drie maanden nadat hij kennis heeft gekregen van de redenen voor het volgend verzoek tot internationale bescherming deze aanvraag te hebben ingediend.

Het AIDA-rapport besluit hiertoe:

Only if these requirements are met, the applicant regains the legal status of asylum seeker and the merits of the case will be examined in a subsequent asylum procedure.

Vrij vertaald

Alleen als aan deze vereisten is voldaan, verkrijgt de aanvrager opnieuw de juridische status van de asielzoeker en zal de zaak ten gronde worden onderzocht in een volgende asielprocedure.

Bijgevolg betekent dit dat verzoeker niet de status kan herwinnen van verzoeker om internationale bescherming indien hij niet binnen de drie maanden nadat hij kennis heeft gekregen van de redenen voor het volgend verzoek tot internationale bescherming deze aanvraag te hebben ingediend.

Bovendien wijst het AIDA-rapport erop dat er geen wettelijke regeling bestaat over de status van een meervoudig verzoeker tot internationale bescherming. Er wordt aangenomen dat er geen repatriëring zal plaatsvinden gedurende het onderzoek naar de ontvankelijkheid van het volgend verzoek tot internationale bescherming, maar:

a deportation may proceed from the very moment that the Federal Office informs the responsible Foreigners' Authority that a new asylum procedure will not be initiated.

Vrij vertaald:

Een repatriëring kan doorgaan vanaf het enkele moment dat de Federaal Bureau de verantwoordelijke autoriteit informeert dat de nieuwe asielaanvraag niet zal worden verdergezet.

Het AIDA-rapport wijst er tevens op dat de asielzoeker kan worden vastgehouden in tussentijd. Een verzoeker dient ook niet te worden gehoord. Bovendien zijn de rechtsmiddelen tegen een beslissing waarbij een meervoudig verzoek tot internationale bescherming wordt afgewezen zéér beperkt. Er is bovendien geen rechtsbijstand voorzien tijdens zowel de administratieve procedure of, nadien, bij een eventuele rechtsprocedure:

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications.

Vrij vertaald:

Er is geen gratis rechtsbijstand beschikbaar voor een volgend verzoek tot internationale bescherming of om beroep aan te tekenen tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek.

Deze vaststellingen zijn bijzonder problematisch.

Verzoeker diende op 06.07.2018 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Door de gemachtigde werd echter niet nagegaan of de nieuwe elementen, die door verzoeker wenselijk aangehaald te worden bij zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, al dan niet meer of minder dan drie maanden geleden ter kennis zijn gekomen van verzoeker. Er wordt tevens niet nagegaan of de verzoekende partij eerder in staat was deze nieuwe elementen voor te brengen tijdens hun eerder verzoek tot internationale bescherming.

Het komt nochtans toe aan de gemachtigde om na te gaan of verzoeker weldegelijk de mogelijkheid heeft om een volgend verzoek tot internationale bescherming in te dienen dat tevens zal worden onderzocht door de buitenlandse instanties. Zo stelt artikel 42.1 van richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013: "De lidstaten zorgen ervoor dat verzoekers wier verzoek aan een voorafgaand onderzoek ingevolge artikel 40 wordt onderworpen, de in artikel 12, lid 1, opgesomde waarborgen genieten".

De gemachtigde dient bovendien rekening te houden met de tijd die nodig is voor de vraag tot overdracht, het antwoord op deze vraag en de verdere administratieve en praktische afhandeling van de overdracht naar Duitsland toe. Deze benodigde tijd heeft een aanzienlijke impact op de mogelijkheden die verzoeker heeft om zijn volgend verzoek tot internationale bescherming te kunnen indienen in Duitsland.

Ter illustratie kan erop worden gewezen dat sinds de aanvraag tot internationale bescherming van verzoeker er reeds meer dan twee maanden verstreken zijn. Verzoeker zal, indien hij in Duitsland is aangekomen, genooddacht zijn om aldaar een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld ("De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuw verzoek kunnen indienen indien hij dat wenst") waarbij de termijn van drie maanden (zoals hierboven vermeld) een groot obstakel zal zijn voor het onderzoek van het volgend verzoek tot internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend.

Verzoeker kan bovendien worden vastgehouden in Duitsland. Hij zal niet worden gehoord en geen beroep kunnen doen op gratis rechtsbijstand (terwijl verzoeker geen middelen heeft om zelf hiervoor in te staan).

Het besluit van de gemachtigde in de bestreden beslissing ("Duitsland onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die is vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren") is hierom gebaseerd op een onzorgvuldig onderzoek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval.

De onwettigheid van een genomen beslissing moet bijgevolg worden vastgesteld indien een feitelijke onjuistheid een beslissende invloed heeft gehad of tenminste kan hebben gehad op de genomen

beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 190.880, nv Azuur; RvS 22 januari 2006, nr. 102.732, Loyen). Het kan immers onmogelijk worden voorgehouden dat dit een loutere vergissing zou betreffen, zonder invloed op de inhoud van de genomen beslissingen.

Op zijn minst blijkt dat dit tenminste een invloed "kan hebben gehad" (conform bovenvermelde rechtspraak) op de genomen beslissing door de gemachtigde om toepassing te maken van artikel 17,1 van de verordening 604/2013.

Voorts vereist de materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433, Hendrickx). Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uw Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325, Pieteraerens). Dit laatste is klaarduidelijk evenmin het geval.

In eenzelfde zin blijkt dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met bovenvermelde elementen. De bestreden beslissing is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve manifest onwettig.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Artikel 17, 1 van de verordening 604/2013 stelt dat: In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

Dienaangaande stelt de gemachtigde dat: "de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013".

Artikel 17, 1 van de verordening 604/2013 valt onder de "discretionaire bepalingen", waardoor de gemachtigde inderdaad kan stellen dat er geen gebonden bevoegdheid is om door de aanwezigheid van familieleden het ingediende verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land te behandelen.

De beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, noodzaken de gemachtigde evenwel om deze discretionaire bevoegdheid van artikel 17,1 niet willekeurig toe te passen maar een gedegen onderzoek uit te voeren of België, hoewel hiertoe geen verplichting zou bestaan, toch het ingediende verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land zou behandelen.

De verzoekende partij gaf hiertoe voldoende redenen om dit ernstig te overwegen, met name de familie van de verzoekende partij die in België woonachtig is.

De familie van de verzoekende partij in België is echter uitgebreider dan vermeld in de bestreden beslissing. Onder stuk 5 voegt verzoeker kopieën van de Belgische identiteitsgegevens van familieleden in België (bestaande uit tantes, nonkels, neven en nichten).

De gemachtigde had bovendien rekening kunnen houden met de Duitse wetgeving rond een meervoudig verzoek tot internationale bescherming en de beperkte rechtsbescherming van een verzoeker tijdens deze procedure (zie hierboven).

Daarnaast had gemachtigde tevens rekening kunnen houden met de meest recente medische situatie van mevrouw [S.B.] (stuk 6).

Het blijkt echter niet dat de gemachtigde deze elementen concreet in overweging heeft genomen, laat staan een onderzoek uitgevoerd in de zin van artikel 17,1 van de verordening 604/2013.

Hierom dient tevens een schending te worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de juridische en feitelijke aspecten van het dossier deugdelijk

geïncventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 februari 2013, nr. 222.344, Vekemans).

Het bestuur moet daarbij rekening houden met de meest recente en accurate gegevens (RvS 30 juni 2009, nr. 194.978, De Bruyker).

Dit is klaarblijkelijk niet het geval.

De onwettigheid van een genomen beslissing moet bijgevolg worden vastgesteld indien een feitelijke onjuistheid een beslissende invloed heeft gehad of tenminste kan hebben gehad op de genomen beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 190.880, nv Azuur; RvS 22 januari 2006, nr. 102.732, Loyen). Het kan immers onmogelijk worden voorgehouden dat dit een loutere vergissing zou betreffen, zonder invloed op de inhoud van de genomen beslissingen.

Op zijn minst blijkt dat dit tenminste een invloed "kan hebben gehad" (conform bovenvermelde rechtspraak) op de genomen beslissing door de gemachtigde om toepassing te maken van artikel 17, 1 van de verordening 604/2013.

Voorts vereist de materiële motiveringsplicht of de eis van interne legaliteit dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 6 juli 2010, nr. 206.433, Hendrickx).

Er moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uw Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325, Pieteraerens).

Dit laatste is klaarduidelijk evenmin het geval.

In eenzelfde zin blijkt dat de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk zijn doordat de bestreden beslissing geen rekening houdt met bovenvermelde elementen.

De bestreden beslissing is, gelet op bovenstaande uiteenzetting, derhalve manifest onwettig.

Een schending moet daarom worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht samengelezen met artikel 17, 1 van de verordening 604/2013."

3.4. Samenvattend laat verzoeker in het eerste onderdeel van het tweede middel gelden dat hij moeilijkheden zal ondervinden in Duitsland bij het indienen van een meervoudige asielaanvraag, dat hij aldaar kan worden vastgehouden tijdens de behandeling van de aanvraag, dat het niet is uitgesloten dat hij wordt gerepatrieerd naar zijn herkomstland tijdens de behandeling van de asielaanvraag, dat hij niet zal worden gehoord, dat de rechtsmiddelen die kunnen worden aangewend beperkt zijn en dat hij geen gratis rechtsbijstand zal kunnen genieten.

3.5. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

"[...] Daarnaast wijst de voorzitter erop dat de verzoekende partijen in hun verzoekschriften uitgebreide argumentatie aanvoeren over de diverse moeilijkheden die zij in Duitsland zullen ondervinden bij het indienen van meervoudige verzoeken om internationale bescherming en vraagt zij hen of zij kunnen bevestigen dat de hypothesen waarvan zij in hun verzoekschriften uitgaan zich intussen al dan niet hebben voorgedaan. De voor de verzoekende partijen aanwezige advocaat stelt hierover geen bijkomende inlichtingen te kunnen verstrekken en bevestigt geen contact meer te hebben met de verzoekende partijen."

3.6. De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij heeft verzuimd een duidelijk antwoord te verschaffen op de door de Raad ter terechtzitting gestelde vraag die ertoe strekt haar belang bij het onderdeel van het middel te actualiseren. De verzoekende partij moet de gevolgen van haar gebrek aan medewerking met de rechter dragen en het vertoonde gebrek aan belangstelling kan niet worden goedge maakt, louter door het feit dat een advocaat ter terechtzitting verschijnt (cf. RvS 11 mei 2009, nr. 193.182).

De verzoekende partij toont niet aan dat ze nog een belang heeft bij dit onderdeel van het middel.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is derhalve onontvankelijk.

3.7. In het tweede onderdeel van het tweede middel roept verzoeker in dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van familieleden – ooms, tantes, neven en nichten – in België en met de gezondheidstoestand van zijn echtgenote. Hij verwijst hierbij naar de stukken 5 en 6 gevoegd bij het verzoekschrift.

3.8. In de bestreden beslissing kan het volgende worden gelezen: *“De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek op 20.07.2018 gehoord. Hij stelde gehuwd te zijn. Zijn echtgenote en 5 van zijn 8 kinderen dienden net als hij op 09.07.2018 ene verzoek voor internationale bescherming in. Een meerderjarige dochter van de betrokkene verblijft in België, een eveneens meerderjarige dochter verblijft in Bielefeld (Duitsland). Verder maakte hij nog melding van familie in Duitsland (tante). De betrokkene verklaarde dat hij in juli 2015 van Macedonië via onder meer Servië en Hongarije naar Duitsland reisde. In Duitsland vroeg hij internationale bescherming.(...) De betrokkene stelde een in België verblijvende meerderjarige dochter te hebben. Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 stipuleert dat welke lidstaat met toepassing van de in hoofdstuk III beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is, wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient. De Duitse instanties namen verantwoordelijkheid op en behandelden het beschermingsverzoek van de betrokkene. Dit impliceert dat de criteria ter bepaling van de verantwoordelijke lidstaat betreffende familie van Hoofdstuk III van Verordening 604/2013 in het geval van de betrokkene niet meer van toepassing zijn. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende dochter bestaat en dat de dochter van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Wat de soevereiniteitsclausule betreft zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. We zijn van oordeel dat enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren. We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat dit van toepassing is op de relatie tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende meerderjarige dochter. Tijdens het verhoor dd. 20.07.2018 stelde de betrokkene in goede gezondheid te verkeren. We wensen te benadrukken dat de betrokkene tot heden niet aan de hand van objectieve elementen aannemelijk maakte dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.”*

3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de in de bestreden beslissing gedane beoordeling van de aanwezigheid van een meerderjarige dochter van hem in België en van verzoekers medische situatie, dit in het licht van de artikelen 16 en 17 van de Dublin III-verordening. Verzoeker kan deze beoordeling niet onderuit halen door stukken toe te voegen aan zijn verzoekschrift die de aanwezigheid moeten aantonen van nog tal van andere familieleden in België en de *“meest recente medische situatie”* die niet zijn situatie betreft maar die van zijn echtgenote. De verwerende partij beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof alleszins niet over de informatie die verzoeker thans voor het eerst

aanbrengt over de aanwezigheid van tal van andere familieleden in België (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift). Evenmin beschikte de verwerende partij over het medisch attest van 6 september 2018 – dat dus dateert van na het treffen van de bestreden beslissing – dat verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift (stuk 6) en dat dus zoals gezegd zijn echtgenote betreft. De verwerende partij kan niet worden verweten een onwettige beslissing te hebben getroffen aan de hand van stukken waarover ze niet beschikte toen ze de bestreden beslissing trof. De verwerende partij kan bovendien worden gevolgd wanneer ze in haar nota opwerpt: *“In het verzoekschrift wordt ook niet duidelijk gemaakt op welke manier de aanwezigheid van tantes, ooms, neven en nichten een reden zou zijn om artikel 17 van de Dublin-verordening toe te passen. Nergens wordt iets concreets gezegd over de relatie tussen betrokkenen en deze familieleden. Verzoeker haalde ook slechts één neef aan wanneer hij gevraagd werd naar familieleden in België. Bovendien verblijven deze familieleden reeds vele jaren in België maar besloot verzoeker reeds tweemaal eerder tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Duitsland. Dat de aanwezigheid van deze familieleden in België plots een reden zou zijn om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin-verordening kan niet aannemelijk gemaakt worden”*. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat verzoeker ook een naaste verwante in Duitsland heeft, vermits hij heeft verklaard dat ook daar een meerderjarige dochter van hem verblijft. De Raad kan voorts de verwerende partij ook volgen wanneer ze in haar nota op het vlak van de medische situatie van verzoekers echtgenote opwerpt dat zij *“[...] zelf [verklaarde] tijdens het interview op 20.07.2018 in goede gezondheid te verkeren. Er werden geen medische problemen aangebracht voor het nemen van de bestreden beslissing waardoor hier dan ook geen rekening mee kon worden gehouden. Het medische attest dat wordt neergelegd dateert ook pas van na de beslissing. Bovendien wordt hiermee geenszins een specifiek ernstige of dreigende medische situatie aangetoond. Er wordt immers louter melding gemaakt van spierspanning en een “eerder lage” bloeddruk, en het feit dat verzoeker aan de arts verklaarde stress, nekpijn en spierstijfheid te ervaren.”* Verwerende partij kan ook worden gevolgd wanneer zij opmerkt in haar nota dat de echtgenote van verzoeker *“aan de hand van dit medische attest niet aantonen dergelijke medische problemen te hebben die niet behandeld zouden kunnen worden in Duitsland. Evenmin toont zij aan dat ze hiervoor een behandeling volgt waarvan een onderbreking ernstige gevolgen met zich mee zou brengen.”*

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Derhalve is het tweede middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA